

(המשך מעמוד 10)

ועידת התנועה הארונה, שגם הפכה את עצמה למרכז התנועה, נבחרה ב־1986. הליך כה לועידה חדשה היום היא, מבחינת מונח שמירארנס, התאבדות פוליטית. פירושה: הפקדת הצמרת השלטת בידי עסקני־הסניפים וקביעת יחסי־כוחות חדשים בתנועה.

יש כאן גם תהליך היסטורי: ותיקי־התנועה, יוצאי המחנות הלוחמות, בית"ר וחרות ה"ישנה", הם, כמעט ללא יוצא־דמיון, אנשי שמירארנס. לעומת זאת הדרש החדש, הזורם לעורקי־התנועה, בעיקר הצעירים, המיוזמים ותושבי ערי־הפיתוח, תומכים בש"רם לוי ושרון.

מיוזמים וסתם. מהו אם כן, הפיתרון של מתנה שמירארנס לבעייה זו של אחיזת החלשה בשטח, בעייה העלולה לסכן בעתיד שליטתם בתנועה?

בטווח הקצר: לרדות ככל האפשר עריכת מיפקד, ועידה חדשה ובחירות כסניפים, ול"השאיר על כנם את המוסדות הקיימים. במד כירות הנוכחית יש להם רוב ברור, וגם במרכז הם עדיין נהנים, להערכתם, מרוב רחוק. את בעיית המחנות, הפורום היתר־רחב ש"הוא בעיית מבינותם, הם מעוניינים לפתור על־ידי בחירת הנהלה — פורום יותר מצומצם, צפוף, שיכריע בנושאים מדיניים ואידיאולוגיים חשובים.

בטווח היותר ארוך: הוצאת העוקץ מניסיון נס של לוי ושרון לכבוש את התנועה באמצעות ועידה חדשה, על־ידי קבלת חוקה או תקנון מישפטי לתנועה, שהיה בו "מנגנוני בלימה".

למשל: אנשי שמירארנס ידרשו שהחוקה תקבע ש־30%-35% מהמקומות בוועידת התנועה ישוריינו ל"סקטורים". כלומר: כדי להחליט את מישקלם של הסניפים, שהם הגורם המרכזי בחייה־התנועה, ישוריינו חלק ניכר מהמקומות לוותיקי המחנות, לבית"ר, ל"סטודנטים, למישקי חרות־הצה"ר וכיוצא בא"לה סקטורים מיוזמים, שהמטרה להם הוא שאנשי שמירארנס נהנים בהם מרוב. גורמים ככירים, וביניהם שרים במחנה שמירארנס, כבר הכינו הצעת־תקנון חדשה. שרון ולוי כלל לא חשבו על כך.

בלימה לגיליוטינה. על הליכה לוועידה חדשה הייבם להחליט המוסדות הקיימים. שם הנהגים שמירארנס מרוב, יחד עם אינטרנטים שאינם שאינם יודעים אם יבחרו מחדש למרסדות התנועה, ושאינם מעוניינים לסיים את חברותם כמועדון האקסקלוסיבי של חברי־המרכז.

שמירארנס יסימו, איפוא, לעריכת ועידה בה בעברה רק בתנאי שלפני כן תתקבל חוקה חדשה לתנועה, שתכלול כללים אשר ימנעו את נחיתת הגיליוטינה הדמוקרטית על ראשיהם האריסטוקרטיים.

כך בדיוק בולמים שמירארנס את שרון ולוי, הממשיכים ליהנות מרוב גדול כסניפים, אך אינם מצליחים לתרגם אותו לכוח במוסדות. הם נותרים במיעוט כמקובל בממשלה, ככנסת ובמצודה.

לבנון

הדרך לגיהנום

דרכם של הנוצרים בלבנון

אל הגיהנום רצופה

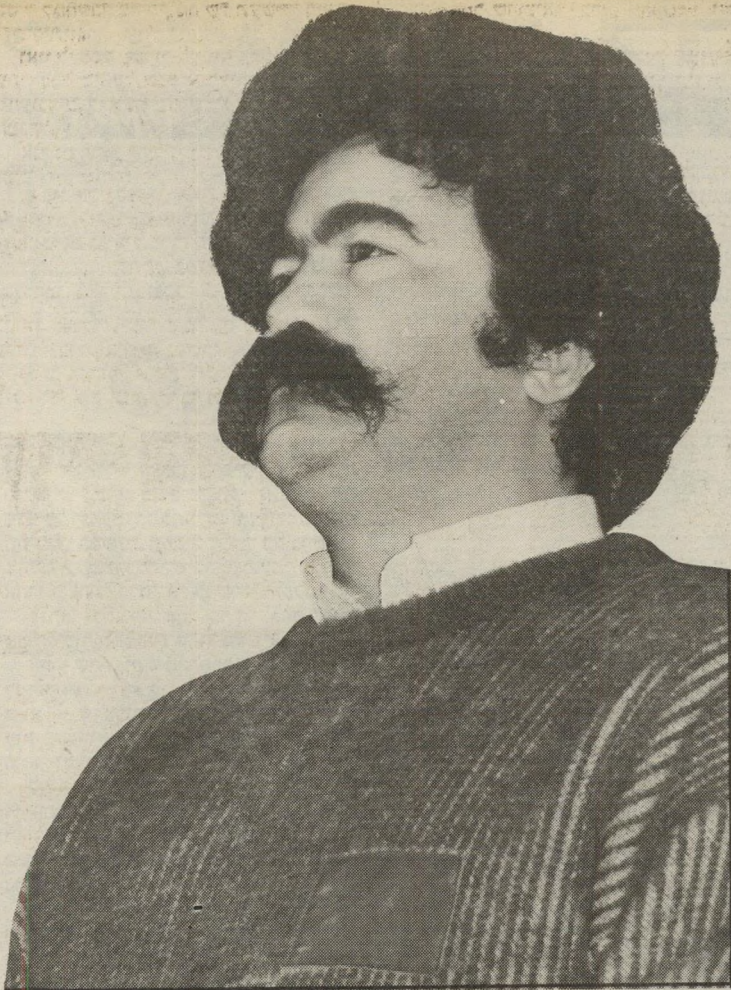
במישנים. עכשיו ענשו את

המישנה הרביעי.

הטבח ההרדי בלבנון נמשך לסירוגין. ביי רות נותרה עיר כמעט־נטושה. לאורך המובלעת הנוצרית מתנהלים קרבות קטנים. הסורים ובעלי־ביתם מפגיזים את הנמלים הים־הים.

* העולם הזה (21.6.89) הביא נילי זה בראשונה לפני חודשים (הפיכה למעשה)

עמיר פרץ הוא אולי ההבדל בין

רחל אבנר, העולם הזה

נוצריים, כדי למנוע הכנסת נשק ותחמושת, ואת השכונות הנוצריות. הנוצרים מפציצים את נמלי המוסלמים וריכוזי־אוכלוסיה. ישראל מעורר הטבח ההתגשות מוצדקת בקרב כל בעלי־המצפון. אולם רגשות אלה מעורבים באידיאלוגיה, וכמה מן הטענות מופרכות מיסודן.

הרבר מביא לדיווחים סותרים בכלי־התיק שורת. כך יכלו צופי־הטלוויזיה לחזות בשתי כתבות, בזו אחר זו. באחת מהן דיווח אהוד יערי בצורה אובייקטיבית על הקרבות וסיבור תיהן, תוך ציון העובדה שאינה נתונה בספק, שהסיבוב הנוכחי נפתח בהתקפת השליטי הנוצרי, הגנרל מישל עאון, על מילי המוסלמים, אחרי שקיבל כמויות גדולות של נשק מעיראק, אויבתה של סוריה.

מיד לאחר מכן דיווח יואב טוקר מפאריס, ונתן תמונה מסולפת לחלוטין כאילו זהו טבח חוצרדי, שבו רוצחים הסורים האכזריים את הנוצרים התמימים, החפים מכל פשע. **רוצחים טובים ורעים.** כמה מן התגורבות בישראל עסקו בחסתה גזענית־דתית.

כך נאמר כי הטבח הוא תוצאה בלתי־נמנעת של האופי הערבי, שהוא רצחני מטיבעו. אחרים הפליגו וטענו כי הטבח טבוע באופי רת האיסלאם.

לא כך מדווחת העיתונות הישראלית על הטבח המתמשך באפגניסטאן, שם ממטירים המוג'הדין, שליחי ארצות־הברית, טילים מ"תוצרת ארצות־הברית על העיר קבול, תוך טבח האוכלוסיה האזרחית. מכיוון שהם "בצד הנכון", האמריקאי, אין מתרגשים מזה — למרות שהם מוסלמים אדוקים.

באירלנד הצפונית, שבה שני הצדדים הם נוצריים, אירופיים ותרבותיים, נמשך הטבח זה שנים, אך איש אינו טוען כי הברית החדשה קוראת למאמיניה לטבח איש את רעהו. השואה, שבה נרצחו שישה מיליון יהודים, לא בוצעה על־ידי מוסלמים, אלא על־ידי יורשי גתה וקאנט.

למרבה הצער, מעשי־טבח קורים בעולם במקומות רבים — בלי הבדל של דת וגזע. **שרשרת המיזגים.** מילחמת־האזרחים הלכנונית היא פרי־אזשים של מצבי מקומי.

יתכן שהבעייה התחילה כאשר עשו הנוצרים בלבנון מישגה היסטורי: תחת להקים מדינה נוצרית קטנה, כמו מדינת־ישראל של 1949, סיפחו לעצמם שטחים גדולים המיושבים על־ידי אוכלוסיה עוינת — דרוזים, יענים, סונים ועלאוויים.

הם עשו מישגה היסטורי שני, כאשר התיגדרו לרפורמה רמוקרטית במדינה שבה הם הפכו למיעוט, ותבעו את כל עמדות־המפתח לעצמם.

הם עשו מישגה שלישי כאשר קראו לישראל ב־1982 לפלוש וללחום את מילחמתם.

עכשיו הם עושים את המישגה הרביעי: מתוך הסתמכות על נשק עיראקי ואיראני הם פתחו במלחמה על סוריה — מלחמה שבה פרוצ הנוצרים עצמם את הקווים האדומים, שהגנו עליהם עד כה.

מבחינת יחסי־כוחות, אין לנוצרים כל סיכוי לנצח את הסורים ולגרשם מלבנון, שבה רואה סוריה איזור־ביטחון חיוני להגנה על סוריה — בדומה לאיזור־ביטחון הישראלי בדרום.

הימור בושגל. לכן אין ספק כי ההימור של עאון היה ליצור מצב אשר יכריח את ארצות־הברית, ישראל, צרפת ומדינות אחרות להתערב לטובתו. נסיון זה נדון לכישלון. ג'ורג' בוש הוא אדם זהיר, ואין לו כל חשק להיגרר לתוך הבוב של לבנון על־ידי הרפתקאן קוצני מקומי קלי־עת.

גם ישראל של שמיר־רבין אינה ישראל של בגין־שרון. אחרי הנסיון של מילחמת־הלבנון, אין בישראל אף גורם רציני אחר המציע התערבות ישראלית, מעבר להכרזות החסרי דת של יצחק שמיר ומשה ארנס.

מכאן והלאה עומדים הנוצרים בלבנון על רגליהם שלהם. כמו גורל היישוב הערבי ב־1948, ייקבע גורלם על־ידי כוח־העמידה שלהם עצמם.

מבין חברי־הכנסת שרצו על הדשא בתשדירי־התעמולה של המערך, עמיר פרץ הוא אחד המעטים שנשאר בזיכרון. אולי בזכות השפם. עכשיו הוא מנסה להציל את המערך בהסתדרות

עות סרגוסטי

לאבטלה ברמת מינום של 6%-7%, כי לפחות מזה קשה יהיה להגיע. התבטאות זו הקפיצה את עמיר פרץ. אין ספק שהוא, כראש־מטה עיריות־הפיתוח, יצטרך לעמוד בחזית הקשה ביותר בכחירות ההסתדרות.

מה אתה מתכוון לומר לבורח רים? איך אתה מתכוון לשכנע אותם להצביע עבור מיפגת־העבודה בי מצב הקיים?

אין ספק שגוף כמו ההסתדרות מוצא את עצמו במאבק יותר קשה, כשיש לו ממשלת אחדות מולו. אין לי עניין כרגע להתמודד עם מי אשמ בקריסת המערכת. אני רוצה להתמודד עם שאלת השאלות, שהיא: האם יש סיכוי שתהיה זרוע אחת, שתוכל לתת תשובה לכל השאלות שההסתדרות נתנה תשובה עליהן לעיריות־הפיתוח כל השנים:

את התשתית הכלכלית החשובה ביותר בנגב ובגליל הניתה תברח־העובדים.

אבל, "חברת־העובדים" מתמוטטת, התשתית מתמוטטת.

נכון שהיא מתמוטטת. אבל השאלה היא אם היה סיכוי שמישהו אחר יניח תשתית כלכלית שעדיין, למרות הצימצום, משמשת

לרגע אחד, לפני שלושה חודשים, כמעט הפך עמיר פרץ למועמד לתפקיד מוכ"ל־ההסתדרות. חברים הזכירו את שמו, ואפילו קיסר התחיל לדאוג. הרגע חלף, ופרץ בחר שלא להתמודד. בתמורה קיבל מהמיפגת לגה את התואר המכובד של יו"ר־מטה־מיוחד, המטפל בערייה־הפיתוח.

פרץ צעיר נמרץ, בעל רעיונות מרחיקי לכת גם בתחום המדיני וגם בתחום החברתי. איש הנחשב כפוליטיקאי אותנטי, שצמח למלטה, מתוך שיכתב־המצוקה, מתוך העיית רה שדרות. הוא עשה לאימעט כותרות בדרכו הפוליטית, וכיכב על מירקס־הטלוויזיה בומן מערכת־הבחירות לכנסת.

אין ספק שכיום, כאשר האבטלה גואה, כאשר המיפעלים ההסתדרותיים מתמוטטים, כלכלית ותברנית, קשה יותר מתמיד, "למ כור" את מיפגת־העבודה לציבור הבוחרים. ועוד בטרם יצאו הצדדים אל החזית הלוך חמת, נפתחה מיני־מערכה בתוך המיפגת עצמה. יוסי ביילין, סגן־שר האוצר, אמר לכתבים: "מדינת־ישראל צריכה להתרגל לחיות עם מיספרי אבטלה גבוהים. מיספר המובטלים לא יירד בקרוב. צריך לשאוף